

2009. december 10., csütörtök, Judit napja van.

Vakbarát/PDA Kezdőlapnak RSS Látogatottság In English

FENÉTERE ÚJLÓTH! FENÉTERE ÚJLÓTH!

Címlap Antimagyarizmus Cigánybűnözés Extra Gazdaság Humor Iwiw Olvasói levelek Videók Zsidóbűnözés

Zsidóbűnözés, Tanulmányok
2009-07-09. 11:30

Nyomatóbarát változat
Megosztom!

Kereső

Holokauszt-bűnözés: Anna Frank naplója is hamisítvány

Az igaz történelmet ismerőknek már rég nem újdonság, hogy a holokauszt-hiedelem egyik sarokkövének számító Anna Frank naplója is úgy igaz mint a gázkamrákról, vagy az emberek zsírszövetéből készített lámpaernyőkről kitalált legendák. Olvasónk Robert Faurisson revizionista professzor tanulmánya nyomán egy kiváló összeállítást készítve precízen bemutatja az iromány ellentmondásait, kíméletlenül rávilágítva a hamisra, miközben egy cseppet sem törődik a hazugságot terjesztők és abból fényűzően megélők érzékenységgel. Nekünk nem is maradt más dolgunk, mint örömmel közzétenni.

(Dobszay Károly bajtársunknak, a revizionista történetírást részleteiben ismerő szakértőnek a tanulmány végén található utószavát kiemelten ajánljuk olvasóink figyelmébe.)

([Kuruc.info](#))

A történet: Anna Frank tizenháromtól tizenöt éves koráig, 1942. június 14-étől 1944. augusztus 1-jéig írja elhíresült naplóját. A naplóból megismerhetjük az Amszterdamban élő Frank család és négy másik zsidó történetét, akik huszonöt hónapon keresztül (1942. július - 1944. augusztus) rejtőzködnek a megszálló németek elől az Otto Frank irodája mögött található melléképületben, az úgynevezett hátsó traktusban.

Ezen időszak alatt valóságban élve eltemetkeznek: nem mehetnek ki az utcára, napközben nem nézhetnek ki az ablakon, lábujjhegyen járnak és suttognak, nehogy a szomszédok vagy a főépületben tartózkodók meghallják vagy meglássák őket. A rejtőzködésben Otto Frank alkalmazottai (Elli, Miep, Kraler, Koophuis) és néhány barátjuk (Henk, Miep férje és Vossen úr, Elli apja) segíti az üldözötteket. Végül valaki beárulja őket, így 1944. augusztus 4-én a rendőrség betör a búvóhelyre, a nyolc rejtőzködőt, valamint Kralert és Koophuist elhurcolják. Anna (ahogy anyja és nővére is) tífuszban hal meg a bergen-belseni koncentrációs táborban 1945 márciusában, tizenöt évesen.

Apja, Otto Frank túléli az internálást, visszatér Amszterdamba, ahol volt alkalmazottja, Miep átnyújtja neki lánya naplóját, amit a letartóztatást követően a földön heverő papírok között talált meg. Otto Frank elolvassa a naplót, és úgy dönt, hogy közreadja. Néhány apróbb módosítást végez rajta (így például kihagyja a szexuális természetű utalásokat), de lényegében az eredeti szöveg kerül közlésre. A Napló először hollandul jelenik meg 1947-ben.

Anna Frank sorsa megrázta az egész világot. A Naplót becslések szerint 22 millió példányban adták ki világszerte, számos országban – például Németországban és Hollandiában – kötelező iskolai olvasmány, színdarab és film is készült belőle. A közvéleményre gyakorolt hatását tekintve a Napló fontosabb, mint a nürnbergi per – ahogy a hírhedt "náciwadász", Simon Wiesenthal nyilatkozta egyszer. Az épület, ahol Anna a családjával rejtőzködött, ma múzeum.

Legolvasottabb hírek

A héten Valaha

"Igen, emberekre löttem. És?" - Bemutatkozik Tinesz és Vágó, a két szemkilövő rebiszés + új infók, számok (70472)

Ne vásároljunk a Székítia könyvesboltokban! Íme Gárdát és Morvait gyalázó Bencsik néhány bűnének lajstroma (51007)

"Formaruhás" cigányok fenyegetőznek YouTube-on - várjuk az ávos hajtóvadászatot - megvan a videó készítője? (49530)

"Ütős" cigány rap újratöltve: Rajosan az éjszakában ("a munka nekem nem való, mert mindig lopok, bűnöző vagyok") (43801)

K-1 világbajnokság: kuruc.infós, Árpád-sávos és nagy-magyarországos mezben lépett ringbe a japán harcos (43274)

Olvasó: vállalom, én be fogom köpni a rendőrségnek a gárdistákat! (39949)

"A cigánynak jó tulajdonsága nincs" - kiváló jellemrajz egy csendőrfüzetből (38893)

Izraelbe menekült a "magyar neonácik" elől - és találkozott az igazi rasszizmussal (29581)

"Székelyföld nem Románia!" - Kárpát-medencei mozgalmat indít a Kuruc.info (28059)

"Nem felszentelt keresztet döntöttek le Pomázon, hanem köztisztasági problémát is okozó fatákolmány!" (25284)

Szavazás

Ki legyen a Jobbik kormányfőjelöltje?

» Morvai Krisztina

» Vona Gábor

Dossziék

Cozma-gyilkosság

Csintalan Sándor

Drága Polgár úr

Dunaszerdahelyi magyarverés

FankaDeli

Fekete Pákó

Holokamu

Lipusz Zsolt

Perge Ottó írásai

SÜN!

Friss hírek

16:29 Továbbra sem kiáltják ki a palesztinok a függetlenséget

16:24 Másodikok vagyunk az európai öngyilkossági listán

16:19 Szabó Máté: Nem tilthat be rendezvényeket az ÁVH csak azért, mert jobbosok

16:14 Kiharcolták: új szövetségi államot hoznak létre Indiában

16:08 Az iráni emberi jogi helyzet miatt rettegett a cinikus Wiesel, kussolva a hazája által elkövetett népirtásról

15:52 Elhunyt Kóczián József világbajnok asztaliteniszező

15:49 MTV: mégsem lesz csoportos létszámleépítés

15:48 Bekebelezte a Sanyo többségét a Panasonic

15:43 Jövő héten kihallgathatják a pécsi ámokfutót

15:40 Alapművek a hungarizmusról: Perújrafelvétel - Bűnös volt-e Szálasi Ferenc? (x)

15:29 Morvai-lelél Bakának és Kovácsnak: Az ötvenes évek megfélemlítéseire emlékezett Budaházyék ügye

15:11 Súlyom a zsidó kultúra minél szélesebb körű népszerűsítését ígérte Wieselnak

15:10 Újraválasztották Orbánt

15:08 Mindenféle különösebb bejelentés nélkül vette át a Nobel-békedíjat a háborúzó néger elnök

15:06 Mokka csicskáztatás a nyugati végeken

Összes friss hír

A hamisítvány első kiadásai

Eddig a történet. Egyetlen kis probléma van vele: A Napló – ahogy azt Robert Faurisson, a lyoni egyetem professzora bebizonyította – kétséget kizáróan hamisítvány.

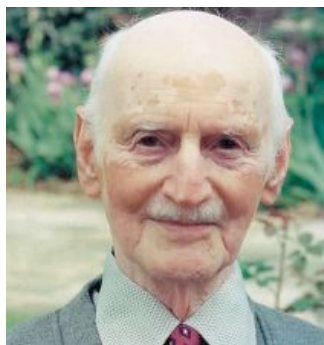
Itt érdemes leszögezni azokat a tényeket, amiket senki nem von kétségbe:

- Anna Frank valóban létezett.
- A letartóztatás valóban megtörtént.
- Anna nővérel és anyjával együtt koncentrációs táborban halt meg tízfuszban.
- A család egy ideig a Prinsengracht 263. melléképületében, az úgynevezett hátsó traktusban élt.
- Anna valószínűsíthetően tényleg naplót vezetett.

Ennyiben a fenti történet helytálló. Ami a történetben nem igaz:

- A közvélemény által ismert Naplót nem Anna Frank, hanem apja, Otto Frank írta (talán mások segítségével, ezt nem tudjuk). Az Anna által írt napló vélhetően olyan, amilyen egy tízennégy éves gyerektől elvárható.
- Feltételezhetjük, hogy a Frank család a német megszállás idején igyekezett feltűnés nélkül élni, talán rejtőzködött is, de a huszonöt hónapos "élve eltemetkezés" hazugság, hatásvadázat, amit Otto Frank talált ki.

A bizonyítékok

Otto Frank, egy hétrprobás csaló a holoparból

sem Anna Frank kezétől származnak.

Otto Frank hazudott, amikor azt állította, hogy a Nyomozóhivatalnak átadott napló a lánya írása. Ez már önmagában elég lenne, hogy leleplezze a hamisítás tényét, de aki még kételkedne, annak álljanak itt a további bizonyítékok.

(Az alábbiakban Faurisson professzor rendkívül alapos vizsgálataira támaszkodom. A rövidség kedvéért jónéhány kérdéssel nem foglalkozom, mint például Anna folyton változó kézírása, a tüzelőanyag rejtélye, egyéb tanúk stb. Aki többet szeretne megtudni a témáról, az megtalálhatja Faurisson írásait angolul a www.ihr.org -on, a Napló magyar fordítása pedig letölthető a www.mek.oszk.hu -ról.)

A. SZÖVEGKRITIKA

A Napló szövegét elemezve rengeteg képtelenséget, önellentmondást és valószínűtlenséget találunk.

ISMÉT KAPHATÓ!
Egyedi lábtörölők csak a Kuruc.infón!

www.szkitabolt.hu

Likud Viktor

Linkek

honlapok média szervezetek

Friss

Találomra

Ne turkálj, ha nem muszáj!
Ruhák elérhető áron (x)

Itt bomba áron vehet CD-t,
DVD-t! (x)

Ezzel többé nem lesz gond
a fürdetés, a gyerekek imádni
fogják! (x)

Egyedi rovás-ékszer -
elkészítjük az Ön tervei
alapján

Horvát-magyar összefogás

Telt lányok - társkereső

Parasztházak felújítása

Töri és irodalom az Ipodon

Lovarda Szentendrén

Hívjon ingyen vezetéseket!

Szálláskereső az
interneten

Jeep bérlés - fedezze fel
Izland szépségeit!
Bálszórás, horgászat (x)

Leszokás a dohányzásról -
most ajándékkal (x)

Utazz olcsón!

Távol a városok porától és
zajától - ingatlanok az
Örségyben (x)

Humoros kép

Plakát: az MSZP (hatékony)
stratégiájának képi
megjelenítése

24 óra legolvasottabbjai

Programajánló: Járjon Ön is szemkilövetők által biztosított klubba!

Megtámadtak, vérben úszom! - ennyit tudott csak mondani az orkok áldozata

Cigánycsalád támadt a rendőrökre a Tescónál

A Turulbolt reklámfilmje - ha itt vásárol, 100%-ig magyar tulajdonú, Kárpát-medencei vállalkozásokat támogat (x)

Profi fotós-videós olvasónk kritizálja a Népszabadság "szakértelmét"

1. A ZAJOK REJTÉLYE

A szövegből világosan kiderül, hogy a rejtőzködőknek nappal és éjszaka is teljes csendben kell lenniük. Nappal lábujjhegyen járnak és suttognak, reggel fél kilenc után tilos vizet folytatni és a WC-t lehúzni. Ha idegen van az alsó szinten, még suttogni sem lehet. A zaj még este is veszélyes, mert „megeshetik, hogy valaki meghall benünket”. Így például köhögni még éjszaka sem szabad. Akik meghallhatják őket: az ugyanazon az emeleten dolgozó raktári munkások, a takarítónő, a vevők és az alkalmazottak a földszinti üzletből, az első emeleti irodába betévedő idegenek, a szomszéd házakban dolgozó munkások és a szomszéd házak lakói. Nézzünk meg néhány idézetet a Naplóból:

1942. július 11, szombat

A személyzet munkaidő után nemigen tartózkodik ezekben az épületekben, de azért mégis megeshetik, hogy valaki meghall bennünket. Ezért megtiltottuk Margot-nak, hogy éjszaka köhögjön, bár alaposan meghűlt, s nagy adag kodeint ettünk vele.

Különbben is reszketünk, hogy a szomszédok meglátnak vagy meghallanak bennünket. (...) Napközben állandóan lábujjhegyen járunk és suttogva beszélgetünk, nehogy meghallják a raktárban.

1942. szeptember 29, kedd

A múlt héten szerelő járt a földszinten és iroda W. C.-jének vízvezeték- és lefolyó csövét áthelyezte az előszobába. (...) Az volt a borzasztó, hogy egész nap csendben kellett ülnünk s még csak nem is beszélgethettünk. (...) Hiszen más napokon is csak suttogni szoktunk, de meg se mukkanni, meg se moccanni még ennél is tízszer rosszabb. Háromnap lapítás után már fáj a hátsó részem; csak az esti torna segített rajta.

1942. november 19, csütörtök

Dussel már érkezése napján mindenfélét kérdezett tőlem. Például, hogy mikor szokott jönni a takarítónő, mikor lehet fürödni, mikor szabad a W. C.-re menni. Hiába nevelsz, mert ezek a problémák egy rejtékhelyen nem is olyan egyszerűek. Napközben nemigen csaphatunk zajt; a kívülállókra, például a takarítónőre, mindnyájunknak tekintettel kell lennünk.

1943. március 25, csütörtök

Valahányszor Van Daan hangosabban köhögött, mi ketten öngyűlölettel majd meghaltunk félelmünkben. (...) Ezenkívül egyikünknek eszébe jutott az a lehetőség, hogy az egyik szomszédos raktárház raktárnoka még bent dolgozhatott, s mi a nagy izgalomban a vékony falakon áthallatszó zajról nem tudtuk megállapítani, honnan származott.

1943. augusztus 23, hétfő

Csitt, apa, csendesesen, Ottó, pszt... Pim! Fél kilenc; gyere onnan, ne folyasd tovább a vizet; csendesebben járj! - Így szólókatjuk apát, aki a mosdóban van. Amikor a toronyóra elüti a fél kilencet, neki már a szobában kell ülnie. Attól kezdve tilos vizet folytatni és a W. C.-t meghúzni. Csendnek kell lenni. Ha az irodában még senki nincs, annál jobban behallatszik minden zaj a raktárba.

1943. december 22, hétfő

Ha köhögési ingerem volt, gyorsan a takaró alá bújtam s igyekeztem - amennyire tudtam - megnyugtatni a gégeimet.

1944. április 11, kedd

Egymás lélegzetvételét figyeltük s nem mozdultunk. Léptek a házban, az irodában, a konyhában, azután... a mi lépcsőnkön. Olyan csendben ültünk, hogy hallhattuk egymás lélegzését s nem moccantunk. Valaki bement az irodába, aztán a konyhába, végül feljött a lépcsőn s a forgószelekre nyomatott. *(Az emeleti búvóhelyen hallják, hogy valaki egy szinttel lejjebb járkal. A falak valóban nagyon vékonyak – H.G.)*

Ezek után a zajok listája igencsak meglepő:

1942. július 10, péntek

Egész nap csak rakosgattunk: dobozból ki, szekrénybe be, szöveget vertünk a falba...

1942. július 11, szombat

...s ha Van Daanék is megérkeznek, deszkát hozunk le a padlásról, összetákolunk még néhány szekrényt és egyéb, mutatós bútordarabot...

1942. szeptember 2, szerda

A Van Daan házaspár csúnyán összeveszett. Sose láttam ilyet, mert apának és anyának eszébe nem jutna így kiabálni. (...) Vidáman beszélgetve fogyasztottuk vacsoránkat, amikor hirtelen átható fütty hallatszott. Letettük a villát és sápadt, rémült arccal néztünk egymásra. Aztán a kályhacsövön keresztül meghallottuk Peter hangját: (Peter az emeletről kiabál le a kályhacsövön keresztül – H.G.)

Hát akkor nem megyek le. Jó? – Van Daan felugrott. Asztalkendője lerepült a földre s rákvörös arccal kiáltotta: - Most aztán elég!

1942. november 9, hétfő

A hat zacskóból ötlet ép bőrrel fel is érkezett, de amikor a hatodikot vitte, az alsó varrat kirepedt s nem is egyszerű zápor, hanem jégeső módjára zúdult a magasból a lépcsőre. A zsákban mintegy ötven font bab volt s olyan nagy csörömpölést csapott, mintha bekövetkezett volna az ítélet napja. A földszinten azt gondolhatták, hogy a roskatag ház a fejükre zuhan. Szerencsére idegenek nem tartózkodtak a házban. (*Honnan tudja, hogy a földszinti üzletben nem tartózkodtak idegenek? – H.G.*) Peter előbb megrémült, aztán kitört belőle a kacagás.

1943. augusztus 5, csütörtök

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellélegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent őnagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza... (*Nyilván lábujjhegyen tologatja a porszívót is – H.G.*)

1943. augusztus 4, szerda

Hogy mégis fogalmad legyen róla, hogyan élünk, időnként leírom, hogyan töltjük napjainkat: (...) A nappaliban szörnyű recsegés, ropogás. Margot kinyitotta harmonika-ágyát.

(...) Fejünk felett mennydörgésszerű robaj. Őnagysága ágyát az ablakhoz húzzák (*Nem, nem emelik. Húzzák – H.G.*)

(...) Leengedem az elsötétítő függönyt. Jóéjszakát. Negyedórán keresztül ágyrecsegés, kopott rugók csikorgása. Aztán minden csendes, kivéve, amikor a fenti lakótársak összevesznek az ágyban (*Olyan hangosan veszekednek, hogy Anna egy szinttel lejjebb is hallja – H.G.*)

(...) Háromnegyed hét: Trrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága, hogy a nap bármely órájában megszólaljon...

1943. október 29, péntek

Megint hangos veszekedés volt Van Daan úr és a felesége között. (...) El sem tudod képzelni, hogyan ordított, toporzékolt és szitkozódott. Félelmetes volt. Családom visszafojtott lélegzettel állt lesben a lépcsőfeljártnál, hogy végső szükség esetén szétválassza őket. Olyan izgalmas és idegesítő volt a sok sírás, visítás, hogy aznap este zokogva feküdtem le.

1943. december 6, hétfő

Harsány kacagás következett, mert mindenki felfedezte a kosárban a saját cipőjét.

1944. február 23, szerda

...mikor Peter elment fát vágni, már tudtam, hogy nagyszerű fiú.

Felszaladt a padláslépcsőn. Én követtem. Amíg a fát vágta, teljes negyedóra hosszát, egyikünk se szólalt meg. A helyemről figyeltem. Szemmel láthatóan elkövetett mindent, hogy jól vágja a fát, csak hogy lássam, milyen erős. Közben a nyitott tetőablakon kinéztem Amszterdamra.

1944. február 28, hétfő

Peter nem jött hozzám, amikor felmentem a manzárdra, hanem a padlásra kalapált valamit. Minden kalapácsütés egy-egy darabot tört le a bátorságomból s még jobban elszomorított.

1944. május 10, szerda

Hangos csetepatét hallottam, s végül leszaladtam a lépcsőn.

1944. április 11, kedd

Vasárnap este nyolckor Peterrel felmentünk a padlásra. (...)

Háromnegyed kilenckor Van Daan úr felfütyült hozzánk (az emeletről a padlásra – H.G.) s érdeklődött, nincs-e nálunk Dussel úr párnája.

2. A FÜGGÖNYÖK REJTÉLYE

A rejtőzködők mindjárt érkezésük napján tiltakoztak a függönyöket aggatnak az ablakokra. Az ember azt hinné, ez a legbiztosabb módja, hogy elárulják az érkezésüket a szemben lakóknak, az épület ugyanis lakatlan volt, és az ablakokon nem volt semmi... De ez hagyján, ennél izgalmasabb kérdés, hogy akkor ott van napközben a függöny vagy sem?

1942. július 11, szombat

Mindjárt az első napon függönyöket varrtunk. Tulajdonképpen nem is függönyökről, hanem csak egy-egy kartonmaradékról van szó, mindegyik más méretű, minőségű és mintázatú. Apával ketten ügyetlenül, ferdén varrtuk őket össze. Ezeket a műremekeket rajszögekkel erősítettük az ablakkeretekre, s többé le se kerülhetnek onnan, míg rejtékhelyünkön tartózkodunk.

1942. november 28, szombat

Napközben egy centiméternyire sem húzhatjuk félre a függönyt, a sötétben azonban nem történhet baj.

1943. augusztus 4, szerda

Negyed nyolc: Újabb ajtónyikorgás. Most Dussel megy mosdani. Végre egyedül. Félrehúmoz az elsőtétítő függönyt... A hátsó traktus új napra virrad.

1943. augusztus 10, kedd

Korán reggel felkelni se kellemes. Gyorsan ki szoktam ugrani az ágyból. - Úgyis mindjárt visszafekszel - biztatom magam. Az ablakhoz megyek, leveszem az elsőtétítő függönyt...

3. A SZEMÉT REJTÉLYE

A rejtőzködők elégetik a szemetet, hogy el ne árulják a jelenlétüket. Felmerül a kérdés, hogy vajon egy lakatlannak tartott épületből felszálló füst nem ugyanolyan árulkodó jel?

A Napló szerint 1942. október 30-án gyűjtanak be először. Vajon mit csináltak 116 napon keresztül a szeméttel?!

1942. október 29, csütörtök

Holnap fűtünk be először, majd nyelhetjük a sok füstöt. Ugyanis már réges-régen nem tisztították ki a kéményt, de hát reméljük, hogy azért lesz huzatja!

1943. május 18, kedd

Bár az idő elég enyhe, minden második nap befűtünk. El kell égetnünk a zöldség-hulladékot meg a szemetet, nehogy feltűnjék a munkásoknak, hiszen a legkisebb elővigyázatlanúság is könnyen veszítünket okozhatja.

4. A FORGÓSZEKRÉNY REJTÉLYE

Figyelem, az egész Napló legnagyobb képtelensége következik! (Ami nem kis szó...) Bemutatkozik a forgószekrény, ami eltakarja a hátsó traktusba vezető ajtót.

1942. augusztus 21, péntek

„Odúnk” csak most lett ám „igazi” rejtkehely. Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrényel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás. Persze olyan szekrényel, amely forgatható és úgy nyílik, mintha ajtó volna. A szekrényt Vossen úr készítette. Időközben ugyanis elárultuk neki, hol vagyunk, s ő nagyon szívesen támogat bennünket.

1943. február 27, szombat

A háztulajdonos anélkül, hogy megkérdezte volna Koophuist vagy Kralert, eladta a házat. Egy reggel egyszerre csak beállított az új tulajdonos s egy építésszel megtekintette az épületet. Szerencsére Koophuis úr is jelen volt s mindent megmutatott a hátsó traktus kivételével. Azt a kifogást használta, hogy otthon felejtette a kulcsot. Az új házigazda nem kérdezősködött tovább. Remélem, nem jön vissza és nem akarja megnézni a hátsó traktust, mert akkor azután bajba kerülnénk.

Az új tulajdonos, aki egy építésszel – és nyilván a ház tervrajzával – érkezik, lemond arról, hogy megnézze, mit is vett! Az elkövetkezendő másfél évben nem is bukkan fel többet. Az építésznek nem tűnik fel, hogy az egyik folyosó ajtó helyett szekrényben végződik, ami a folyosó ottlétét teljesen értelmetlenné teszi!

1944 áprilisában betörnek a raktárba, kijön a rendőrség. A rendőrnek gyanús, hogy a két épületet összekötő folyosó egy szekrényhez vezet – minden épelméjű embernek az lenne – matát is egy keveset a szekrényen, majd tudomásul veszi, hogy a hátsó traktus emeleti részének egyáltalán nincs bejárata, és távozik...

1944. április 11, kedd

Valaki bement az irodába, aztán a konyhába, végül feljött a lépcsőn s a forgószekrényen matatott. Ezek a másodpercek leírhatatlanok. (...) Még kétszer matattak a szekrényen. Aztán valami leesett. Most távolodtak a lépések. Egyelőre meg voltunk mentve. Hátunkon végigfutott a hideg. Valamelyikünknek hangosan vacogott a foga. Mintha csak megnémultunk volna. (...) Lent a házban is csend volt. Az előszobában, közvetlenül a szekrény előtt égve hagyták a villanyt. Talán bizony gyanús volt nekik a szekrény? Vagy egyszerűen elfelejtették leoltani? Vajon visszajön-e még a rendőrség?

Itt említsük meg a WC-k rejtélyét is. Ahogy azt a Naplóban közölt tervrajzon láthatjuk – és amit Faurisson helyszíni vizsgálata is megerősített – az egész épületben nincs máshol WC, csak és kizárólag a hátsó traktusban az első, illetve második emeleten.

Joggal feltételezhetjük, hogy a második emeleti raktárban dolgozó munkások a második emeleti WC-t használták, az lévén hozzájuk közelebb. Nos, ha így tettek, igencsak furcsállhatták, hogy a hátsó traktusba vezető ajtót 1942. április 8-a után zárva találták. 1942. augusztus 21-e után meg azzal az érdekes jelenséggel szembesültek, hogy az ajtó szekrénné változott. (Ez az átváltozás egyébként a takarítónőt is meglephette némileg.)

Emlékszünk? A rejtőzködők azért égetik el a szemetet is, nehogy felkeltsék ezeknek a munkásoknak a gyanúját...

1943. május 18, kedd

Bár az idő elég enyhe, minden második nap befűtünk. El kell égetnünk a zöldség hulladékot meg a szemetet, nehogy feltűnjék a munkásoknak, hiszen a legkisebb elővigyázatlanúság is könnyen veszítünket okozhatja.

5. A ZÖLDSÉGES REJTÉLYE

A sarki zöldséges nagy mennyiségű zöldséget szállít nekik, mindig a déli

munkaszünet alatt, hogy a raktári munkásoknak ne tűnjön fel. Nehéz elhinni, hogy a zöldséges az éhező Amszterdamban, a déli órákban otthagyja az üzletét, és feltűnés nélkül nagy zsák krumplikat szállíthat egy olyan házba, ahol csak irodák és raktárak vannak. Bizonyára találkozna a vevőivel, akik megkérdeznék, hová viszi.

Egy kérdés: Ha a zöldséges rendszeresen szállít, miért van az, hogy a krumpli mindig rohadt?

1943. április 27, kedd

Tizennégy napja spenótot ebédelek salátával. A húsz centiméter hosszú krumpli édes ízű, minden darab rohadt.

1944. április 11, kedd

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

1944. május 3, szerda

Ma rohadt salátából készült főzeléket ebédeltünk. A salátán kívül legfeljebb csak spenótot kapunk s romlott krumplit eszünk hozzá. Ugye, pompás étrend?

1944. május 8, hétfő

A gyomrunk folyton korog, ami nem csoda, hiszen napról napra (a vitaminok miatt) félig nyers spenótot és romlott krumplit ebédeltünk.

1944. május 9, kedd

Kraler úr azzal a hírral állított be ma délben, hogy B.-né, aki azelőtt az üzlet alkalmazottja volt, jövő héten minden délben két órakor az irodába jön kávézni. Mit szólsz ehhez? Akkor azután senki se járhat fel hozzánk, a zöldséges nem hozhatja a krumplit.

1944. május 25, csütörtök

Ma reggel elhurcolták a zöldségesünket, mert két zsidót bűjtatott(...) A szegény zöldségest mi is nagyon nélkülözzük. A lányok nem győzik és nem is tanácsos, hogy ők cipeljék a rengeteg krumplit a házba. Most majd még kevesebbet eszünk.

6. A SZÜLETÉSNAPOK REJTÉLYE

Azt gondolnánk, hogy abban az ingerszegény környezetben, amelyben a rejtőzködők élnek (nem mehetnek ki az utcára, nem nézhetnek ki az ablakon stb.), a születésnapok különös jelentőséggel bírnak, mert némi változatosságot hoznak az életükbe. Anna viszont meglepően következtelenül számol be a születésnapokról: ha éppen ír róluk, részletesen leírja az ajándékokat is, máskor teljesen elfelejti őket. Nézzük személyekre lebontva (----- olyan időpontot jelöl, ami a Napló intervallumán kívül esik: 1942. jún.– 1944. aug.):

Szül. nap 1942 1943 1944

Anna: jún. 12. beszámoló beszámoló beszámoló

Apa: máj. 12. ----- semmi beszámoló

Anya: ? semmi semmi semmi

Margot: feb. 16. ----- semmi rövid utalás

Van Daanné: szept. 29. beszámoló beszámoló -----

Van Daan úr: ? semmi semmi semmi

Peter : nov. 8. beszámoló semmi -----

Dussel: ? semmi semmi semmi

Látható, hogy Anna Van Daannéről (akit meglehetősen utál) mindkét évben hűségesen megemlékezik, míg a saját családtagjairól nem. Ha nem is lehetetlen, legalábbis életszerűtlen.

Olvassuk el, micsoda lakomát csapnak csapnak apa születésnapján:

1944. május 13, szombat

Tegnap ünnepeltük apa születésnapját, s ugyancsak tegnap volt szüleim tizenkilencedik házassági évfordulója.

Apa Koophuistól Linné életrajzát, Kralertől egy természetről szóló könyvet, Dusseltől A vízre épült Amsterdam című művet kapta ajándékba.

Van Daan, a kiváló kirakatrendező, feldíszített egy óriási dobozt, s három tojást, egy üveg sört, egy üveg joghurtot meg egy zöld nyakkendőt tett bele. Mellette elég szegényesen hatott a mi ajándékunk - egy üveg cukorszirup. Az én rózsáim pompásan illatoztak, Miep és Elli vörös szegfűcsokrának viszont nem volt szaga.

Ezenkívül 50 szelet torta is érkezett. Nagyszerű!

Apa mézeskaláccsal kínálta vendégeit. Az urak sört, a hölgyek joghurtot ittak. A vendéglátás tehát kitűnően sikerült.

Érdekes, hogy ez a tizennégy éves kislány, aki a családjával együtt már legalább egy hete éheznek, és csak rohadt zöldséget eszik ebédre, csak a bejegyzés végén, mintegy mellékesen ír az 50 szelet tortáról. Még azt sem említi, kitől kapták. Spártai jellem...

1944. május 3, szerda

Ma rothadt salátából készült főzeléket ebédeltünk. A salátán kívül legfeljebb csak spenótot kapunk s romlott krumplit eszünk hozzá. Ugye, pompás étrend?

1944. május 8, hétfő

Bizony folyt a nyálunk, hiszen reggelenként csak két kanál kását kapunk. A gyomrunk folyton korog, ami nem csoda, hiszen napról napra (a vitaminok miatt) félig nyers spenótot és romlott krumplit ebédeltünk. Éhes gyomrunkba egyre csak salátát, spenótot és újra spenótot hajítunk.

7. A GYÜMÖLCSÖK REJTÉLYE

Bár a szövegből megtudhatjuk, hogy az alapvető élelmiszereket, (hús, cukor, tej, sajt, vaj stb.) már 1942 óta csak jegyre adják, a város éheznek, a Frank család rohadt krumplit eszik, Elli még mindig tud egy kis szőlőt szerezni – 1943 júliusában Amszterdamban. 1944-ben még egy kis citrom is kerül az asztalra. A déligyümölcs-import az általános éhínség ellenére is zavartalannak tűnik.

1943. július 23, péntek

Elli gyümölcsöt is tud nekünk szerezni. Hogy mibe kerül? A szőlő kilója öt forint, az egres fontja hetven cent, az őszibarack darabja ötven cent, a sárgadinnye kilója egy forint ötven.

1944. április 4, kedd

Előbb Peternél ültem és küzdöttem a könnyeimmel, utána a citrompuncs elfogyasztásakor Van Daannel nevetgéltem.

8. AZ ABLAKOK

A ablakokat csak éjszaka szabad kinyitni, nehogy valaki meglássa a rejtőzködőket. (Emlékszünk a függönyökre, amik le se kerülhetnek az ablakokról, míg ők ott tartózkodnak?) Lássuk a szöveget:

1944. február 23, szerda

Közben a nyitott tetőablakon kinéztem Amszterdamra, végig a háztetőkön, egészen a látóhatárig, amely olyan halványkék volt, hogy szinte beleolvadt az összképbe.

1944. június 14, szerda

Például pünkösdkor, amikor pedig nagy volt a hőség, este leküzdöttem az álomosságot, csak azért, hogy fél tizenkettőkor a nyitott ablaknál nézhessem

a holdat. Sajnos, hiába hoztam meg ezt az áldozatot, mert olyan világos volt, hogy nem mertem a nyitott ablakhoz állni.

(Esetleg felmehetett volna a padlásra, és kinézhetett volna a tetőablakon, ami úgy tűnik, nappal is nyitva van - H.G.)

1944. április 19, szerda

Van-e nagyobb élvezet ezen a világon, mint a nyitott ablakon át kitekinteni a szép természetre, hallani a madárkák énekét, arcomon érezni a nap melegét s közben egy kedves fiút ölelni?

1944. június 14, szerda

Sajnos, odajutottam, hogy csak a poros ablakon és a mocskos függönyön keresztül élvezhetem a természetet s még így is csak néhanapján.

1943. május 18, kedd

Saját szememmel láttam német és angol repülőket heves légiharcát. Néhány szövetséges repülőnek bizony ki kellett ugrania az égő repülőgépből.
(Honnan látta Anna a légiharcot? A poros ablakon és a mocskos függönyön keresztül? Végig lehet nézni ilyesmit úgy, hogy az ember ki sem hajol az ablakon? – H.G.)

1943. november 3, szerda

A porszívó tönkrement. Ezentúl a szőnyeget minden este egy öreg kefével kell csukott ablakoknál, fülledt melegben, mesterséges világításnál letisztítani (Kellemtelen lehet. Kissé meglepő, hogy Amszterdamban november 3-án fülledt meleg van – H.G.)

9. A BEHÍVÓ REJTÉLYE

1942. július 8, szerda

Valamivel később Margot jelent meg feldúltan a konyhaajtóban. - Behívó érkezett apának az SS-től – suttogta. (...) Mikor aztán kettesben ültünk hálósobánkban, Margot megmondta, hogy nem is apának szól a behívó, hanem neki. Most még jobban megrémültem. Margot még csak tizenhat éves; ilyen fiatal lányokat is elszakítanak a családjuktól?

Valóban furcsa, hogy az egész családból csak a tizenhat éves Margot-t hívja be az SS. Még furcsább, hogy a behívónak később semmilyen következménye nem lesz, Anna többé nem is tesz említést róla. A legfurcsább viszont az, hogy Otto Frank, bár több mint egy éve készül az elrejtőzésre, a saját irodájának épületét választja búvóhelyül. Ha valaki családostul elszökik a rendőrök elől, vajon melyik az a két hely, amit a rendőrség rutinszerűen meglátogatna? Az egyik nyilván az illető otthona. A másik? Lehet találgatni...

1942. június 5, szombat reggel

- Hiszen tudod, Anna - felelte apa kissé izgatottan - hogy már több mint egy éve ruhaneműt, élelmiszert és bútort helyeztünk el az ismerősöknél. Nem akarjuk, hogy a holmink a németek kezére jusson, s még kevésbé szeretnénk, ha elhurcolnának bennünket. Inkább önszántunkból tűnünk el s nem várjuk meg, míg értünk jönnek.

10. A BICIKLIK REJTÉLYE

A szövegből megtudjuk, hogy a zsidóknak be kellett szolgáltatniuk a kerékpárjaikat, anyáét ismerősöknek adták megőrzésre, Annéét még hűsvétkor ellopták. Ennek ellenére Anna júniusban vidáman pedálozik imádói kíséretében, akiknek szintén megvan még a biciklijük, bár feltételezhetően ők is zsidók, hiszen a zsidó líceumba járnak.

A család később feltűnő sárga csillagot viselve, gyalogosan baktat a rejtékhelyre, ugyanis tilos bármiféle járművet igénybe venniük, kivéve Margot-t, aki – feltehetőleg szintén feltűnő sárga csillagot viselve – biciklivel karikázik a búvóhelyre.

Felmerül a kérdés: jó ötlet így provokálni a rendőrséget, pont akkor, mikor a

család rejtőzni megy? Hogyhogy Margot-nak – egyedülként a családban – még mindig megvan a biciklije? Az övét miért nem adták oda megőrzésre, ahogy anyáét?

1942. jún. 20, szombat

1940-ben azután véget értek a Hollandiában töltött nyugalmas idők: előbb kitört a háború, majd jött a kapituláció, a németek bevonultak Hollandiába, és elkezdődött a zsidók üldözése. Viseljenek a zsidók sárga csillagot! Szolgáltassák be kerékpárjaikat!

1942. június 20, szombat

Azt hiszem, kissé meglep Téged, Kittym, a tény, hogy kislány létemre imádókról beszélek. Sajnos, nemigen térhetünk ki előlük a mi iskolánkban (a zsidó líceumban – H.G.). Egy fiú megkérdi például, hogy biciklijén hazakísérhet-e, mire ígert mondom, s egymás mellett karikázva beszélgetni kezdünk. Tíz esetből kilencben biztosra vehetem - és ez számomra elég kellemetlen -, hogy az illető fiú nyomban belém szeret és nem tágit mellőlem. Idővel persze lelohad ez a szerelem, főleg, mert nem sokat törődöm a perzselő pillantásokkal, hanem vidáman tovább pedálozok.

1942. június 30, kedd

Pedig mindenhová gyalog járok ebben a hőségben. Csak most jöttem rá, milyen nagyszerű intézmény a villamos, főként a nyitott kocsik, de hát ezt az élvezetet nem nekünk, zsidóknak tartják fenn. Jó nekünk gyalogosan is. (...) A húsvéti szünidő alatt ellopták a biciklimet, anyámét pedig apa ismerős keresztényeknek adta oda megőrzésre.

1942. július 8, szerda

Margot teletömte iskolakönyvekkel a táskáját, kihozta a garázsból a kerékpárját s Miep mögött elkarikázott előttem ismeretlen tájak felé.

1942. július 9, csütörtök

Így baktattunk tehát a szakadó esőben apa, anya meg én; kezünkben iskolatáska és szatyor, színiültig teletömve a beledobált holmival. A kora reggeli órában a gyárakba siető munkások szánakozva néztek ránk. Arc kifejezésük elárulta, mennyire sajnálják, hogy tilos bármiféle járművet igénybe vennünk. A feltűnő sárga csillag helyettünk is beszélt.

1942. július 10, péntek

Margot a kerékpárján jóval előbb megérkezett és már várt bennünket.

1942. augusztus 21, péntek

Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrényel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás.

1942. augusztus 14, péntek

Van Daan beszámolóján nagyszerűen mulattunk, de még jobban derültünk az emberek képzelőtehetségén, mert megtudtuk, hogy egyik rokonunk menekülésünk reggelén mind a négyünket kerékpáron látott elrobogni. (Rokon, tehát nyilván maga is zsidó, így tudja, hogy a zsidóknak be kellett szolgáltatniuk a kerékpárjaikat. Ezért nem állíthatna ilyen képtelenséget – H.G.)

11. A PONTOS IDŐ REJTÉLYE

A szomszédos templom harangját elviszik, ezután a rejtőzködők sosem tudják a pontos időt. Úgy tűnik, senkinek sincsen órája...

1943. augusztus 10, kedd

Egy hét óta sosem tudjuk a pontos időt. Drága Westertoren-harangunkat - valószínűleg háborús célokra - elvitték, s azóta se éjjel, se nappal nem tudjuk, hogy pontosan hány óra.

1943. augusztus 4, szerda

Háromnegyed hét: Trrrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága,

hogy a nap bármely órájában megszólaljon (akkor is, ha megkéri rá, sőt néha anélkül is). Kraak... Van Daan úr felkel.

12. ANNA SZEMÉLYISÉGE

Anna személyisége önmagában is elég lenne, hogy kétségeket ébresszen az olvasóban. Már 13 évesen úgy fogalmaz, mint egy hivatásos író:

1942. jún. 20, szombat

„A papír türelmesebb az embereknél.” Ez a mondás járt az eszemben, amikor egy szép napon, kissé borongós hangulatban, unottan kezembe tettem az arcom s még ahhoz is lusta voltam, hogy eldöntsem, elmenjek-e vagy otthon maradjak. Csak ültem egy helyben és tépelődtem. A papír valóban türelmes. Nem szándékom, hogy ezt a keményfedelű füzetet, amely a kevély „napló” névre hallgat, valaha is elolvastassam valakivel, hacsak nem találok egyszer majd olyan barátot vagy barátnőt, aki valóban érdemes rá, mást meg ugyan miért is érdekelne.

Érdeklődési köre is különbözik egy kissé a hasonló korú gyerekekétől:

1943. március 27, szombat

A gyorsírás tanfolyamot bevégeztük. (...) Imádom a mitológiát, főként a görög-római isteneket.

1944. április 6, csütörtök

Elsősorban is írni szeretek, de hát ez csak nem számít kedvtelésnek.

Nr. kettő: családfa-kutatás. Újságokban, könyvekben és régi papírok között kutatom a francia, német, spanyol, angol, osztrák, orosz, norvég és holland uralkodó család leszármazását. *(Hogyan jut hozzá Anna újságokhoz és régi papírokhoz? – H.G.)*

(...) Huzamosabb idő óta jegyzeteket készítek minden olyan életrajzról vagy történelmi műről, amely a kezembe kerül. Több történelmi eseményt át is fogalmaztam. (...) Harmadik kedvtelésemet természetesen a történelem. (...) Már alig várom azt a napot, amikor végre a nyilvános könyvtárban bogarászhatok. (...) Negyedik kedvtelésemet a görög és a római mitológia. Ehhez is vannak könyveim. (...) További kedvtelésemet a filmszínházok, valamint családunk arcképeinek gyűjtése. *(Hogyan gyűjti Anna az arcképeket a rejtekhelyen? – H.G.)*

B. A HELYSZÍN VIZSGÁLATA

Faurisson a szöveg elemzését követően meglátogatja az Anna Frank múzeumot is. Lássuk, mit tapasztal:

„Aki olvasta a Naplót, meg fog lepődni, mikor meglátja az Anna Frank házat. Valóságos „üvegházat” fog találni, amely mind a négy oldalról jól látható és megközelíthető. (...) A rengeteg ablaknak és erkélyajtónak köszönhetően a 263-as *(az Anna Frank ház- H.G.)* és a 265-ös számban lakók nagyon jól láthatóak és érezhetőek (főzéssel járó szagok!) egymást. (...) Összesen kétszáz olyan ablakot számoltam össze – csupa régi építésű ház – amelyekből a lakók ráláthatnak az Anna Frank házra. (...) Tíz egymást követő múzeumlátogatóval végeztem el a következő tesztet: Felhívtam a figyelmüket a kertre nyíló kilátásra, és megkérdeztem, szerintük hogyan maradhatott titokban a Frank család ottléte huszonöt hónapon keresztül. Az első meglepetés után (a legtöbb múzeumlátogató egyfajta hipnózisban van a látogatás során) mind a tízen belátták, hogy ez teljességgel lehetetlen. A reakciók különbözők voltak: néhányuk megbotránkozott, míg mások nevetésben törtek ki. Egyikük – szemmel láthatóan sértődötten – megkérdezte tőlem: Miért veszi el az emberektől az illúzióikat?”

Faurisson azt is megállapította a helyszínen, hogy a főépületben valóban nincsen WC, így a munkásoknak Anna és családjá rejtekhelyét kellett volna e célból felkeresniük.

C. INTERJÚ OTTO FRANKKAL – 1977. március 24.

Faurisson: “1977. március 24-én felkerestem Otto Frankot lakhelyén,

Birsfeldenben, Basel külvárosában. (...) Az interjú Frank úr második feleségének a jelenlétében zajlott le. Rögtön az interjú első percében közölte Frank úrral, hogy kétségeim vannak a Napló eredetisége felől, aki nem mutatott meglepetést. Azt válaszolta, kész megadni számomra a szükséges felvilágosításokat. (...) Ami leginkább érdekelt, hogy miképpen magyarázza Frank úr a Napló már említett képtelenségeit, illetve valószínűtlenségeit. (...)

Többször is rákérdeztem, de Frank úr nem tudta megmondani, hogy a szomszédai a 261-es számban mit árusítottak vagy gyártottak. *(Ez azért érdekes, mert részben ezek miatt a szomszédok miatt kellett két éven át suttogniuk és lábujjhegyen járniuk – H.G.)*

(...) Arra sem emlékezett, hogy az ő házukban takarítónő lett volna. Végül azt mondta, hogy a takarítónő már nagyon öreg volt, és legfeljebb hetente egyszer jött. Erre megjegyeztem, hogy a takarítónő bizonyára meglepődött, mikor a második emeleti folyosón hirtelen megjelent a forgószekevény, amire Frank úr azt válaszolta, hogy a takarítónő sosem jött oda.

Voltam olyan előrelátó, hogy előzőleg megkérdezzem Frank úrtól, vajon közülük valaki takarított-e a hátsó traktuson kívül. A válasza egyértelmű nem volt, így a két válasz logikus eredménye: Huszonöt hónapon keresztül senki sem takarított a második emeleti folyosón.

Ezt a képtelenséget hallván, Frankné közbevágott: "Az lehetetlen! Egy raktárépületben?! Bokáig ért volna a kosz!"

Amihez még hozzátehetjük, hogy mivel a rejtőzködők rendszeresen ezen a folyosón jártak, a felgyülemlett porban igen árukodó lábnyomokat hagytak volna maguk után... Egyébként is nehéz elképzelni egy afféle „nagyon öreg”, hetente egyszer megjelenő, fantom takarítónőt egy ilyen óriási – és nyilván nagyon koszos – házban.

Itt kell megjegyeznem, hogy Frankné jelenléte rendkívül hasznosnak bizonyult. Frankné nagyon jól ismerte a Naplót és szemmel láthatóan hitt is az eredetiségében. Fájdalmas volt látni a megdöbbenését a férje gyatra magyarázatait hallván. (...)

Frank úr szerint a főépületben dolgozók nem láthatták őket az ablakokra helyezett papírok miatt. Erre témát váltottam, és megjegyeztem, hogy az áramfogyasztásuk bizonyára jelentős volt, ha a villanyt egész nap használniuk kellett. Frank úr csodálkozva kérdezte: - Hogyhogy? Minek a villany fényes nappal? Mire emlékeztettem, hogy az ablakok le voltak takarva. Erre azt válaszolta, hogy azért annyira nem volt sötét a szobákban. *(Lásd kép – H.G.)*

Anna szobája ma így néz ki a múzeumban

(...) Megkérdeztem, hogy ezeket a papír takarta ablakokat kinyitották e valaha, ha máskor nem, legalább forró nyári napokon. Frankné egyetértett velem, hogy azok az ablakok is nyitva kellett legyenek időnként. Frank úr nem válaszolt. (...)

Frank úr elismerte, hogy a forgószeletrénynek nem volt semmi értelme, mivel a hátsó traktusnak a földszintről, a kert felől is volt bejárata (*A földszint nincs a Naplóban látható tervrájon – talán éppen ezért? – H.G.*), így a szeletrény nem akadályozhatta volna meg, hogy az épületet átkutassák. (...)

A zajok listája megdöbbenetette Frank urat, de különösen Franknét. Frank úr kijelentette: "Kizárt, hogy ott porszívó lett volna!" Mikor biztosítottam, hogy igenis volt ott egy, elbizonytalanodott, és azt felelte, hogy akkor bizonyára az esti órákban használták, mikor az alkalmazottak (a "kívülállók") már hazamentek. Erre azt vettem fel, hogy a lakatlannak tartott épületből átszűrődő zaj csak még gyanúsabb lett volna az esti órákban a szomszédok számára (a falak "vékonyak": 1943. március 25.), egyébként meg a Napló világosan déli porszívózásról ír:

1943. augusztus 5, csütörtök:

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellélegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent önagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza.

Frank úrtól erre nem érkezett válasz. (...)

Nem kaptam választ az ébresztőórával kapcsolatban sem:

1943. augusztus 4, szerda

Háromnegyed hét: Trrrrr... a vekker, amelynek megvan az a hajlandósága, hogy a nap bármely órájában megszólaljon...

ahogyan a biciklik rejtélyét firtató kérdéseimre sem. (*Amit be kellett szolgáltatni, Margot mégis azzal megy a rejtkehelyre – H.G.*)

(...) A zöldséges neve, ahogy Frank úr mondta nekem, Van der Hoeven. Frank úr egyértelműen kijelentette, hogy senki sem sejtette az otlétüket, beleértve a raktári munkásokat és a zöldségest is. Ezek szerint utóbbi úgy segít nekik, hogy nem is tud róla!

1944. április 11, kedd

Visszafelé jövet Henk véletlenül éppen a krumplikereskedőnk boltja előtt ment el s elmondta neki, hogy mi történt.

- Tudom - válaszolta az a legnagyobb lelki nyugalommal - tegnap este arra jártam a feleségemmel és láttam, hogy be van törve az ajtó. Feleségem tovább akart menni, de én a lámpámmal bevilágítottam, mire a tolvajok elszeleltek. A biztonság kedvéért nem telefonáltam a rendőrségnek. Azért nem, mert bár semmi bizonyosat nem tudok, sejtek valamit.

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

Jónéhány kérdés megválaszolatlanul maradt, Frank úr némelyik válasza pedig még súlyosabb ellentmondásokra vezetett. Végül Frank úr egy érdekes válasszal állt elő:

„Faurisson úr, Önnek elméleti és tudományos szempontból tökéletesen igaza van. Száz százalékig egyetértek Önnel, ezek a dolgok valóban lehetetlenségek. A gyakorlatban mégis megtörténtek.”

(...) Otto Frank nem volt hajlandó megadni Elli címét, azzal az indokolással, hogy Elli "nagyon beteg" és "egyébként sem túl intelligens", ezért nem is lehetne nagy segítség nekem. (...) Két másik tanúról azt mondta, hogy van elég bajuk anélkül is, hogy én a kérdéseimmel zaklatnám őket. Ehelyett azt ajánlotta, hogy lépjek kapcsolatba Mieppel és a Kanadában élő Kralerrel (igazi nevén Kugler)."

Talán ennyi elég is Otto Frank süketeléséből. Szerintem a fent idézetek több mint meggyőzőek. Aki további részletekre kíváncsi, az megtalálja az interjút www.ihr.org –on.

D. INTERJÚ A TANÚKKAL

A tanúk: Elli, Miep és Henk (házaspár), Kraler, Koophuis. Ők azok, akik az állítólagos rejtőzködőket segítették a huszonöt hónap alatt. A tanúk természetesen rengeteget nyilatkoztak a háború után, de ahogy Faurisson találóan megállapítja, csupa általánosságokat, mint például: "Gyakran velük ebédeltünk... Néha felszaladtunk egy csésze levesre..." Az egyetlen, aki keresztkérdéseket is feltett nekik, Faurisson volt. Lássuk, mire jutott a következő "tanúkkal": Ellivel, Mieppel, Henkkel és Kralerrel (Koophuis 1959-ben meghalt):

1. Elli, "a leggyengébb láncszem"

5. kép: Elli

Faurisson végül Otto Frank segítségével nélkül is megtalálta Ellit, igazi nevén Bep Voskuijt. 1977. november 30-án interjút készített vele:

Interjú Ellivel

Faurisson : "A huszonöt hónapos rejtőzködéssel kapcsolatos kérdéseimre Elli ilyesféle válaszokat adott:

"Nem tudom. Nem emlékszem. Ezt nem tudom megmagyarázni. Slagter, az éjjeliőr? Sosem hallottam róla. (Slagter fontos szerepet játszik az 1944. április 11-i bejegyzésben, amikor betörnek a raktárba, ő hívja ki a rendőröket is. Ellinek tudnia kellene róla – H.G.) A forgószekrény? Igaza van, valóban nem sok értelme volt"

Faurisson : "Megkértem Ellit, hogy írja le nekem az épületet. A főépületről kielégítő leírást tudott adni (látható, hogy valóban ott dolgozott), a hátsó traktussal kapcsolatban viszont meglepő választ adott: Kijelentette, hogy ő mindössze egy éjszakát töltött ott, azt is a rejtőzködők megérkezése előtt. Hozzátette, hogy a részleteket nem figyelte meg, mert meglehetősen ideges volt."

A Napló szerint viszont Elli mindennapos vendég a hátsó traktusban:

1943. augusztus 5, csütörtök

Háromnegyed egy: Telt ház. Megérkezik Van Santen úr, azután Koophuis vagy Kraler, Elli és néha Miep is.

1943. augusztus 9, hétfő

No. 9: Nem lakója a hátsó traktusnak, de asztaltársunk és hozzánk tartozik. Ellinek kitűnő étvágya van. Semmit sem hagy a tányérján és nem is válogatós. Mindenért hálás, s mi már csak ezért is nagyon kedveljük. Vidám, jókedvű, készséges és jóindulatú. Ezek az ismertető jelei.

1943. augusztus 20, péntek

Pontosan fél hatkor a munkások elhagyják a raktárt s mi felszabadulunk.

Fél hat: Elli megajándékoz bennünket az estéli szabadsággal. A házban fellendül az élet. Én előbb még Ellivel felszaladok a konyhába s legtöbbször megkínálom a vacsora utáni csemegével. Alig ül le Elli, önagysága már elhalmozza kívánságaival; már hallom: „Jaj, Elli, volna egy kéréssem...”

1944. március 2, csütörtök

Elli mosogatás közben elpanaszolta anyának és Van Daannénak, hogy mennyire el van keseredve.

1944. január 12, szerda

Két hete újra feljár hozzánk Elli.

Faurisson : "Az interjú végén megkértem Ellit, hogy ha van valamilyen emléke a Frank család rejtőzködésével kapcsolatban –bármilyen apróság, érdekesség, anekdota - ami nem szerepel a Naplóban, azt mesélje el

nekem. Elli képtelen volt bármi ilyesmit felidézni.”

Mit ír a múzeum Elliről?

Az alábbi idézetek a www.annefrank.org weboldaltól származnak:

“Egy ideges ember

Elli Otto Frankhoz írott leveleiből megismerhetjük Elli személyiségét és a múlttal kapcsolatos érzéseit:

“Tegnapelőtt itt járt Bob Wallagh [újságíró], akinek – ha nem is szívesen – interjút adtam. Azt mondta, Mieptől kapta meg a címetet, aki szerint én sokkal többet tudok Annáról, mint ő. Az interjút követő éjszakát álmatlanul töltöttem, másnap meg idegösszeroppanásom volt, ami után még mindig fáj a fejem. (...) Másnap már fél kilenckor felhívtam az újságírót, és megkértem, hogy ne közölje az igazi nevünket, mert ez még sohasem történt meg és ezután sem szabad megtörténnie. (...) Legszívesebben távol tartanám magam mindettől, mert már természetből fogva ideges ember vagyok, az efféle felesleges izgalmakat nehezen tudom elviselni. Még a kellemes dolgoktól is, mint például a meghívások ide vagy oda, valósággal pánikba esem, olyan ideges vagyok néha. Ön tudja, hogy ebben a beszédképesség hiánya játssza a legnagyobb szerepet. Tudom, hogy Ön mindezt jószándékkal teszi, nagyra is értékelem, és semmi esetre sem szeretnék összetűzésbe kerülni a mi Opektás köreinkkel. *(Utalás Otto Frank cégére – H. G.)*”

A kapcsolat Otto Frankkal nagyon fontos Bepnek. Otto Frank minden évben ajándékot küld a születésnapjára és a házassági évfordulójára, eléri azt is, hogy 1972-ben valamennyi egykori segítőjük kitüntetését kapjon a Yad Vashemtől. (...) Ezenkívül anyagilag is támogatja Bepet.”

Elli családja

Willy van der Vennen-Voskuijl 2001-ben a nagymamájáról: “Nem mintha sokat beszélt volna ezekről a dolgokról (az Anna Frankhoz fűződő emlékeiről – H.G.), tulajdonképpen sohasem, de az, hogy a lányát Annenak nevezte el, mutatja, hogy milyen fontos szerepet játszott Anne Frank Bep életében.”

Bep lánya az anyjáról: “Családi körben – bár megmaradt nyugodtnak, derűsnek – egyáltalán nem volt csöndes. Tudott jóízűen nevetni. Interjúkon jobb szerette Miepnek átengedni a szót.

Bep legidősebb fia, Ton sajnálatosnak tartja, hogy anyja olyan keveset mesélt nekik a történelekről. Még őt is meglepte, mikor a Napló tudományos kiadásából arról értesült, hogy anyja valójában jóval többet a rejtőzködőkért, mint amiről neki beszámolt. “Anyám sohasem árulta el ezeket a dolgokat, magában tartotta őket, mint valami titkot. A lehető legkevesebbet beszélt erről. Otto Frank rendszeresen megfordult nálunk, ilyenkor hallottam ezt-azt, de a dolog lényegéről nem anyámtól értesültem.”

Összegezzük:

- Elli semmilyen értékelhető információt nem tud adni Faurissonnak, ellentmondásba is kerül a Napló szövegével.
- A Napló szerint Elli “Vidám, jókedvű, készséges és jóindulatú. Ezek az ismertető jelei.” A múzeum szerint Elli ideges ember, valóságos idegroncs. Úgy tűnik, Elli idegessége főként akkor jelentkezik, ha Anna Frankról kell beszélnie.
- Elli még a családjának sem beszél Anna Frankról.
- Elli levélben arra kéri az őt anyagilag támogató Otto Frankot, hogy ne kényszerítse nyilvános szereplésekre.

Talán nem véletlen, hogy Otto Frank nem ajánlotta Ellit Faurissonnak: bizonyára attól félt, hogy Elli egy szép napon megtörik, és kiböki az igazságot...

2. Miep, “a hős”

Miep szívesen és sokat mesél Anna Frankról, láthatóan élvezi a hős szerepét. 1987-ben még egy könyvet is megjelentet az emlékeiről. Lássuk a vele készült interjú lényegét

(1977. december 2.):

Faurisson : "Miep és Henk sem tudott semmilyen plusz információval szolgálni a rejtőzködők életéről. A kérdéseimre kapott válaszok:

"Azt nem tudjuk, hogy egészen pontosan hogyan éltek. Mi csak egy hétvégét töltöttünk a hátsó traktusban."

Henk: "Én máshol dolgoztam, de mindennap a lányokkal ebédeltem az irodában, és máskor is beugrottam 15-20 percre beszélgetni velük. "

Ez – ahogyan a többi válasz is – teljes ellentmondásban áll a Naplóval, mely szerint Henk, Miep és Elli rendszeresen a hátsó traktusban ebédeltek.

1942. október 20, kedd

Közben hétfőn nagyszerűen éreztük magunkat. Nálunk aludt Miep és Henk. (...) Ma reggel igen korán keltem, mert Henknek már fél nyolckor el kellett mennie. Kedélyes reggelizés után Miep is lement.

1943. augusztus 5, csütörtök

Háromnegyed egy: Telt ház. Megérkezik Van Santen úr (Henk teljes neve Henk Van Santen- H.G.), azután Koophuis vagy Kraler, Elli és néha Miep is. (...) Negyed kettő: Kezdődik a tálalás. A lenről érkezők egy-egy csésze levest kapnak, ha van csemege, abból is. Van Santen úr kényelembe helyezkedik a diványon, vagy pedig nekitámaszkodik az íróasztalnak. Mellette az újság, a leveses csésze és legtöbbször a cica is. Valószínűleg tiltakozna, ha a három közül valamelyik hiányozna.

1943. február 5, péntek

Az asztalnál rendszerint feszült a hangulat. A kitöréseket szerencsére megakadályozzák a levesevők. Levesevőknek hívjuk azokat, akik az irodából felszaladnak hozzánk egy csésze levesre.

Miep: "Nem volt ott semmiféle porszívó."

1943. augusztus 5, csütörtök

Ma pedig beszéljünk a déli ebédszünetről. Ilyenkor az egész társaság fellélegzik, mert a raktárból hazamennek a munkások. Fent önagysága egyetlen megmaradt szőnyegét porszívózza.

1943. november 3, szerda

A porszívó tönkrement. Ezentúl a szőnyeget minden este egy öreg kefével kell csukott ablakoknál, fülledt melegben, mesterséges világításnál letisztítani.

Miep: "A forgószekrény már jóval a Frank család érkezése előtt ott volt."

1942. augusztus 21, péntek

„Odúnk” csak most lett ám „igazi” rejtkehely. Kraler úr ugyanis jónak látta, hogy egy szekrényel eltakarja a hozzánk vezető ajtót, mert az elrejtett kerékpárok miatt igen gyakori a házkutatás. Persze olyan szekrényel, amely forgatható és úgy nyílik, mintha ajtó volna.

A szekrényt Vossen úr készítette. (Elli apja – H.G.) Időközben ugyanis elárultuk neki, hol vagyunk, s ő nagyon szívesen támogat bennünket.

Miep: "A zöldséges nem szállított nekik semmit. Én vittem nekik a zöldségeket, Elli meg a tejet."

1944. április 11, kedd

A krumplikereskedő bizonyára feltételezi, hogy itt vagyunk, s éppen ezért mindig a déli munkaszünet alatt szállítja ide a krumplit. Derék ember!

1944. május 9, kedd

Kraler úr azzal a hírrel állított be ma délben, hogy B.-né, aki azelőtt az üzlet alkalmazottja volt, jövő héten minden délben két órakor az irodába jön kávézni. Mit szólsz ehhez? Akkor azután senki se járhat fel hozzánk, a zöldséges nem hozhatja a krumplit.

1944. május 25, csütörtök

Ma reggel elhurcolták a zöldségesünket, mert két zsidót bűjtatott. (...)

A szegény zöldségest mi is nagyon nélkülözzük. A lányok nem győzik és nem is tanácsos, hogy ők cipeljék a rengeteg krumplit a házba. Most majd még kevesebbet eszünk.

Faurisson: "Az interjú alatt végig az volt az érzésem, hogy Miep rendkívül kényelmetlenül érzi magát. A tekintete kerülte az enyémet. A magatartása hirtelen megváltozott, mikor rátértünk a letartóztatás napjára (1944. augusztus 4.) Látható megkönnyebbüléssel, bőségesen ontotta magából a részleteket a rendőrség érkezéséről és a letartóztatásról."

Faurisson benyomásai:

„Ellivel, majd Mieppel és Henkkel beszélgetve rögtön az az érzésem támadt, hogy ez a három ember nem élt 25 hónapig napi kapcsolatban a rejtőzködőkkel úgy, ahogy az a Naplóban le van írva.

Arról viszont meggyőződtem, hogy Elli és Miep valóban jelen volt 1944. augusztus 4-én, mikor a rendőrség letartóztatta a Frank családot, Kralert és Koophuist.

Elli és Miep makacsul kitértek a 25 hónapos rejtőzködéssel kapcsolatos kérdéseim elől, és igyekeztek újra meg újra a letartóztatás napjára (1944. augusztus 4.) terelni a szót."

3. Victor Kraler (Kugler), a hűségese üzlettárs

Emlékezzünk meg röviden a Kanadában élő Victor Kuglerről, Otto Frank egykori üzlettársáról is, akit Faurisson levélben próbál meginterjúvolni. Kugler sértő hangú válaszlevelet ír Faurissonnak, de a Naplóval kapcsolatos részletekbe nem megy bele. Kugler Faurisson levelét és az ő válaszát továbbküldi Otto Franknak. Valószínűleg a Faurissonnal szemben tanúsított magatartásának köszönheti azt a tízezer dolláros jutalmat, amit egy alapítványtól kap a következő évben (1978) „Anne Franknak és családjának oltalmazásáért a háború alatt”. Ha valóban a Frank család oltalmazásáért jutalmazták, miért vártak vele több mint harminc évet?

Összegzés:

A fenti kis ízelítőből is – Faurisson elemzései ennél jóval terjedelmesebbek – világosan látható, hogy Anna Frank naplója hamisítvány, mégpedig nem is különösebben ügyes hamisítvány. Otto Frank, aki ilyen gusztustalan és kegyeletsértő módon pénzt csinált a lánya halálából, dúsgazdagon, a világ közvéleményének rokonszenvétől övezve, az emberi jogok és a tolerancia védelmezőjének pózában tetszelegve fejezte be életét, az általa kiagyalt történet pedig – jellemző módon – a holokamu-ipar egyik legfontosabb támpillére lett.

Horváth Gábor

Utószó:

Van a témának egy új, igen érdekes mozzanata. Egy holland történésznő, Carol Ann Lee nemrég egy könyvet írt *Anne Frank* címmel azon kutatásairól, hogy ki árulhatta el a Frank család rejtékelyét, mivel ez mind a mai napig homályban maradt és csak feltételezések léteztek. Rengeteg egykori iratot áttanulmányozva arra a meggyőződésre jutott, hogy megtalálta a feljelentőt, aki nem más volt, mint egy holland nemzetiszocialista, aki mellesleg a Gestapónak is dolgozott. Ezt az illetőt Anton (Toni) Alerst hívták. A történetben az a legszebb, hogy Otto Frank személyesen is ismerte Alerst, és már egy évvel a család elbujása előtt, tehát még 1941-ben üzleti kapcsolatba lépett vele. Ennek értelmében Otto Frank cége - Alers közvetítésével - a német hadsereggel kötött üzleteket. A cég a család

elbujása után is tovább működött és tovább üzletelt a németekkel.

A háború után Anton Alers - mint háborús bűnös bíróság elé került, DE OTTO FRANK VALLOMÁSÁNAK KÖSZÖNHETŐEN FELMENTETTÉK. O. F. ugyanis azt vallotta, hogy Alens figyelmeztette arra, hogy el akarják vinni a németek a családot, és jobb lesz, ha elrejtőznek. A történész nő bizonyítja könyvében, hogy Otto Frank erről a történetről is többször hazudott a későbbiekben. A kutatások azt bizonyítják, hogy miközben a Frank család bújkált, a cégük továbbra is működött, még hozzá a németekkel üzletelve. A történész nő arra a következtetésre jut, hogy Alers a háború után megszarolta Otto Frankot, aki akkor már dúsgazdag ember lett a lánya naplója kapcsán befolyt pénzből, hogy nyilvánosságra hozza a németekkel való üzleteléseit. Ezért lépett aztán fel Otto Frank, mint mentőtánu az Alers elleni perben, utána pedig komoly összegeket is fizetett neki a hallgatásáért. Mindebből az derül ki, hogy Otto Frank - mint a zsidók úgy általában - egész életében egy dolgot tartott szem előtt: miképpen lehetne mindenből és minden körülmények között pénzt csinálni.

A leírtak ismeretében nem nehéz felismerni Otto Frank valódi jellemét, amiből egyenesen következik, hogy még a saját lánya szerencsétlen sorsát is mindenképpen pénzre akarta átváltani, ami - az ismert hamisításokkal - sikerült is neki. Ezzel aztán több legyet is ütött egy csapásra: lerakta a holokamu-mítosz egyik legfőbb - érzelmek megnyerésére alkalmas - alapkövét és ezzel a tetejébe hatalmas pénzt is keresett. Egy régi bölcsesség szerint a legnagyobb hazugságoknak csak az első generációt kell túlélnie, utána már mindenki nyilvánvaló tényként fogadja el. Nagyon remélem, hogy a holokamu esetében ez nem így fog működni.

Végül még egy megjegyzés. A holland történész nő sem tudja egyértelműen bizonyítani, hogy a Frank családot aztán Anton Alers jelentette fel a Gestapónál, mert erről semmiféle irat nem maradt fenn. Könyvével inkább - valószínűleg akaratán kívül - azt érte el, hogy még több kételkedés merüljön fel a Frank család történetével kapcsolatban.

Dobszay Károly

Kapcsolódó: - [Holokamu-dosszié](#)

Ha érdekesnek találta a cikket, küldje el ismerősének ide kattintva!

Friss hírek az elmúlt 24 órából

- 16:29** Továbbra sem kiáltják ki a palesztinok a függetlenséget
- 16:24** Másodikok vagyunk az európai öngyilkossági listán
- 16:19** Szabó Máté: Nem tilthat be rendezvényeket az ÁVH csak azért, mert jobbosok
- 16:14** Kiharcolták: új szövetségi államot hoznak létre Indiában
- 16:08** Az iráni emberi jogi helyzet miatt rettegett a cinikus Wiesel, kussolva a hazája által elkövetett népirtásról
- 15:52** Elhunyt Kóczyán József világbajnok asztaliteniszező
- 15:49** MTV: mégsem lesz csoportos létszámleépítés
- 15:48** Bekebelezte a Sanyo többségét a Panasonic
- 15:43** Jövő héten kihallgathatják a pécsi ámokfutót
- 15:40** Alapművek a hungarizmusról: Perújrafelvétel - Bűnös volt-e Szálasi Ferenc? (x)
- 15:29** Morvai-levél Bakának és Kovácsnak: Az ötvenes évek megfélemlítéseire emlékeztet Budaházyék ügye
- 15:11** Súlyom a zsidó kultúra minél szélesebb körű népszerűsítését ígérte Wieselnek
- 15:10** Újra választották Orbánt
- 15:08** Mindenféle különösebb bejelentés nélkül vette át a Nobel-békedíjat a háborúzó néger elnök